

Vtisi in poročila s pohodov in drugih aktivnostih PD Kočevje v letu 2017

26. 2. 2017

Debela peč

Zimski vzpon na Debelo peč je bila od nekdanje dobro obiskana tura, to pot pa je kazalo precej slabo. Ob predvidenem terminu izvedbe so nam jo zagodle snežne razmere, nov termin pa bodisi zaradi pustovanja, praznovanja ali službenih obveznosti ni ustrezal skoraj nobenemu od petih prijavljenih udeležencev. Po vseh zapletih s spremenljivim številom prijavljenih udeležencev, prevozom in vremenom ter novozapadlim snegom se nas je zbrala skupina osmih. Vremenska napoved ni bila ravno optimalna, obljubljala je oblačen, hladen, rahlo vetroven dan, vendar brez padavin. Seveda smo poskusili izkoristiti priložnost. »Bistribus« nas je odložil na Pokljuki pri Rupah in nam prihranil dobri dve uri capljanja po cestah in gozdu. Prijazen voznik nam je obljubil, da bo kombi počakal na izhodišču in da lahko odvečne stvari pustimo kar tam. Seveda je šel z nami.

Jutro je bilo kar hladno, ni pa bilo običajnega mraza, kot smo ga pričakovali in marsikateri kos toplejših oblačil je romal v nahrbtnik. Precej v prazno so izzvenela vsa moja opozorila o rokavicah, brez katerih si je res brez veze na izhodišču zavezovat čevlje. Na začetku je sneg veselo škripal pod koraki, a že po nekaj minutah vzpona nas je oblilo toplo sonce in o mrazu ni bilo sledu. K sreči smo bili dovolj zgodnji, da nam je bil prihranjen obilnejši pršec s smrek, ko je vse toplejše sonce talilo sneg na visokih krošnjah vitkih smrek. Do planine Lipance smo prišli po široko shojeni gazi v čvrstem snegu, po kateri se je dalo hoditi brez težav. Odpadla je še ena skrb, sonce je postajalo vse toplejše, udeleženci nasmejani in razpoloženi, nebo jasno, naš cilj pa še daleč.

Travnata vzpetina nasproti Blejske koče, spihana do kopnega kot po navadi, obsijana s pomladnim soncem, je s klopco kar vabila k počitku. Seveda se ji nismo upirali. Po prijetnem postanku smo kar neradi nadaljevali pot.

Naprej je šlo težje. Seveda se vsi, ki so prejšnji dan dosegli kočo, niso napotili k našemu cilju in pot se je precej zožila in poglobila v napihanem snegu, ki je silil v čevlje. Senca nas je hladila, marsikateri korak se je udril nekam globoko, sprva proti tlom, višje pa med borovce. Zaradi mnogih smučin po pobočjih je marsikateri sestopajoči dan pred nami ubral napačno smer sestopa in tudi mi nismo bili čisto nedovzetni za kakšen napačen odcep med vzponom. Kar pa smo drago plačali s pogrezanjem med borovce, prekopicenjem po snegu, zgubljanjem moči med vlečenjem nog od nekod globoko spodaj ... Smo pa bili spet na soncu, ki je postajalo prav vroče, o vetru ni bilo sledu, dan je bil naravnost čudovit. K sreči nismo ubrali veliko takih »bližnjic« in pogumno smo se bližali našemu cilju. Vmes smo se »zapodili« še na Okroglež, saj je z njegovega vrha imeniten razgled na vrhove nad Krmo ter na Debelo peč. Zapodili pomeni, da smo počasi in previdno, korak za korakom, ki je obstal na površini ali pač ne, skozi cel, napihan sneg, napredovali v smeri vrha, vsakih nekaj sekund pa je bilo slišati bolj ali manj navdušene vzklike posameznega izmed nas, ki se je pogreznil med borovce. Tudi to nas ni ustavilo in vrh Okrogleža smo dosegli brez večjih izgub. Razgled je bil fantastičen, dan topel, mi pa že kar malo utrujeni. Naš cilj se je kopal v soncu in morali smo naprej. Z vrha smo sestopili po žlebu polnem napihanega snega in uhojeno pot dosegli malce nižje. Brez večjih težav smo dosegli vrh, seveda pa smo se morali malce potruditi, kot takemu cilju pritiče. Tudi z vrha našega cilja se nam je ponujal prekrasen in obširen razgled na vse okoliške vrhove ter na bližnje in daljne vrhove naših sosedov. Sonce je vztrajalo ves čas našega postanka, potem pa se je le skrilo za oblake in dalo prav meteorologom, ki so napovedovali oblačen dan. Veter jim ni šel toliko na roko.

Sestopili smo po poti vzpona, previdno in zanesljivo, na Lipanci pa nismo šli mimo koče, v kateri smo imeli malo daljši postanek po uspešni turi. Kot obljubljeno nas je na izhodišču čakal »Bistribus« in odpravili smo se domov. Med potjo smo se ustavili še v domači gostilni na Pokljuki, kjer so z dobro hrano poskrbeli, da ne omagamo do doma.

Simon Figar

1. 4. 2017

Furlanova pot na Gradiško turo

V soboto, 01.04.2017, smo se udeleženci PD Kočevje in PD Ribnica podali na skupno turo po Furlanovi poti na Gradiško turo. Zbralo se nas je 26. Pot je zelo primerna za pomladno razgibavanje in obujanje med dolgo zimo pozabljenih prijemov v skali in na jeklenici. Takšno uvajanje je zelo dobrodošlo pred poletno sezono v visokogorju, temu gre najverjetneje pripisati tudi večjo udeležbo.

Dan se je začel že precej zgodaj na AP v Kočevju, nadaljeval se je s pobiranjem udeležencev ob poti do izhodišča, postankom za jutranjo kavo v Cerknici, zadnji se nam je pridružil na Uncu, in še malo, pa smo že praznili prtljažnik busa na parkirišču ob izhodišču. Pot smo začeli v kampu Tura nad Gradiščem pri Vipavi, kjer smo se na prijetnem travniku pripravili na vzpon po zavarovani poti. Razdelili smo se v skupinice, da je bilo med vsakim vodnikom optimalno število udeležencev, za primer, če bi kdo rabil pomoč pri iskanju stopa ali oprimka med napredovanjem. Krenili smo do vstopa v steno in se brez večjih nevšečnosti vzpeli do Trikota, kjer smo imeli prvi postanek za malico. Na toplém soncu smo še malo posedeli in čas je kar prehitro mineval. Zaradi številčnosti skupine smo napredovali precej počasi in če smo želeli opraviti pot, ki smo si jo zadali, smo se morali podvizati.

Skladno z načrtovano potjo nas je čakal sestop po Furlanovi poti do vznožja stene in začeli smo sestopati. Kazalo je odlično, ni bilo videti, da bi se tisti čas kdo vzpenjal, kar sta potrdila tudi mlada Hrvata, ki sta nas dohitela tik pred nameravanim sestopom. Šlo nam je kar dobro, vse dokler na grebenu nisem zagledal skupinice petih, med katerimi so bili trije majhni otroci. Malo smo še počakali v upanju, da bi se morda lahko kako izognili drug drugega, pa je razum zelo kmalu preglasil željo po nadaljnjem sestopanju. Obrnili smo se in se začeli vzpenjati. Kar nekaj trenutkov sem rabil, da sem dojel kaj gledam, ko je eno od dekletc, sedeče s podvitimi nogami na razu grebena izpelo obe vponki samovarovanja, ter ju brezbrizno prepelo dalje. Najverjetneje tega ni storila prvič. Kratko opozorilo njej in očetu je menda zaleglo. Po prihodu na Triko smo nadaljevali do vrha Gradiške ture, ker smo imeli daljši postanek za malico.

Sestopili smo po poti vzpona ter se na vrhu Furlanove poti ločili od treh udeležencev, ki so z enim vodnikom ubrali lažjo pot navzdol, ostali pa smo sestopili po poti vzpona do vznožja stene. Med sestopom k sreči nismo srečali nikogar, vmes smo si malo oddahnili na domiselno postavljenem balkončku v steni, izhodišče pa dosegli brez posebnih težav. Na travniku, s katerega smo se zjutraj napotili na našo pot, smo sneli čelade in opremo, turo pa zaključili v kampu Tura.

Da bi lažje prestali dolgo pot do doma, smo se spotoma ustavili še v prijetni gostilni, kjer so poskrbeli, da smo nadoknadili izgubljeno.

Simon Figar

27. 5. 2017

Srečanje MDO Dolenjske in Bele krajine na Gospodični

Dne 27. 5. 2017 se nas je štirinajst planincev zbralo na parkirišču pri KCK, kjer nas je pričakal Roki s svojim mini avtobusom. Vsi smo bili prešerne volje, saj smo se zavedali, da je današnji pohod bolj zabava, kakor kakšen resen vzpon. Že na začetku je Blaž povedal nekaj vicev, tako da smo kar naenkrat bili pred Novim mestom ter pričeli klicati našega vodjo pohoda – Žukita, naj nekje ustavi za jutranjo kavo. To se je zelo kmalu zgodilo in že smo se posedli ter se na jutranjem soncu posladkali s svojimi napitki. Pot smo nadaljevali do Gaberja, kjer smo se pripravili za pohod, Žuki pa je dal še zadnja navodila za pohod ter določil metlo. Pot ni bila zahtevna, tako, da smo se med seboj malo zabavali in pogovarjali ter po uri in pol hoje prispeli pred kočjo na Gospodični. Večina nas je odhitela v bife na prvo osvežilno pijačo – Laško, nekateri pa so se preoblekli in pripravili za spremljanje kulturnega programa. Na samem prireditvenem prostoru smo srečali kar nekaj prijateljev iz prejšnjih skupnih pohodov, s katerimi smo se spomnili nekaterih dogodkov ter pokomentirali naše nadaljnje načrte. Tako se je pričel tudi zelo lep kulturni program oz. proslava, nad katero smo bili navdušeni in jo odobraval z glasnimi aplavzi. Prav poseben govor pa je pripravil še predsednik MDO ter podelil nekaj priznanj. Po proslavi je dogajanje popestril ansambel Andreja Bajuka, kateri je zvalil veliko večino pohodnikov na plesišče, ki so se zavrteli v veselih vižah. Nekaj pohodnikov pa se je odločilo, da bodo obiskali še Trdinov vrh, do katerega je iz Gospodične uro in dvajset minut hoje. Na Trdinovem vrhu smo si ogledali obe cerkvici, antenski stolp in vojašnico. Pri tem pa smo večkrat fotografirali Duškota – Mont blanka, kateri je bil tam prvič in je z zanimanjem poslušal vse informacije, ki smo mu jih posredovali. Po ogledu smo se na hitro spustili nazaj do Gospodične, kjer smo pomalicali in se odžejali. Na samem prireditvenem prostoru je bilo še vedno zelo živahno, najbolj aktivni pa so bili ravno naši planinci, na katere smo bili kar malo ponosni.

In tako je prišla ura, ko je do nas pristopil Roki ter povedal, da je čas za odhod. Pot nas je vodila preko Dvora, kjer smo naredili še zadnjo pavzo ter za okroglo mizo sklenili, da se vsi dobimo na naslednjem pohodu oz. planinskem doživetju pod Storžičem.

Toni Žuk

15. 7. 2017

Ledinski vrh

Sobotni pohod na 2.108 metrov visok Ledinski vrh smo začeli v zatrepu Logarske doline pod slapom Rinka. Vremenska napoved je obetala lep dan z možnostjo popoldanskih padavin, zato smo na pot krenili zgodaj. Z avtobusne postaje v Kočevju sta dva udeleženca s šoferjem krenila že ob 4. uri in spotoma nabrala za slabo polovico avtobusa udeležencev. Pohod smo namenoma združili s turo PD Ribnica na Tursko goro, da bi znižali stroške prevoza. Pred izhodiščem smo imeli še postanek za jutranjo kavo na bencinskem servisu pri Kamniku in že po nekaj ovinkih smo vlačili nahrbtnike iz bunkerja.

Na izhodišču smo se nameravali razdeliti v dve skupini, pa se nismo in smo kar skupaj začeli pot proti Okrešlju. Mimo slapa Rinka je šlo bolj previdno, pozneje pa kar udobno po široki gozdni poti in kmalu smo ubrali desni odcep malo pred Frischaufovim domom in se mimo zavetišča Gorske reševalne službe napotili v smeri Savinjskega sedla. Spremljalo nas je sončno in toplo jutro, nad nami pa so rasle stene vse višjih gora. Pred odcepom za Turski žleb smo vsi štirje vzeli slovo od skupine B, ki je zavila levo skozi borovce in zagrizla v melišče in postali toliko, da smo si pobliže pogledali spomenik ponesrečenim gorskim reševalcem v nesreči izpred dvajsetih let. Zložno smo se vzpenjali po vijugasti poti, z vsakim korakom pa nam je pogled segel dlje in kar težko je bilo gledat pod noge. Malo preden se pot približa steni Štajerske rinke smo si naredili čelade in nadaljevali preko bolj razbitega sveta, višje pa z obžalovanjem zrl v lesene ostanke bivaka pod Mrzlim vrhom, ki ni več zmogel kljubovati očitno pretežki snežni odeji. Savinjsko sedlo nas je pozdravilo z vetrovnim in nič kaj toplim pozdravom, zato se nismo predolgo obirali, navlekli vetrovke in nadaljevali pot do Jezerskega sedla in dalje na Ledinski vrh.

Z vrha, na katerem sploh ni kaj dosti pihalo (presenetljivo), smo imeli precej razgleda na vse strani, razen na južno, na kateri nam je vsak pogled že po nekaj trenutkih trčil ob mogočna severna ostenja mogotcev Kamniških Alp. Vrhovi so jim izginjali nekam med oblake, po stenah so se vlekli neprijetne meglice, z vseh strani so se zgrinjali temni oblaki. Nič kaj prijetno vzdušje za posedanje na vrhu, deževalo pa vendarle ni. Po kratki malici in nekaj fotografijah smo vzeli slovo in se po poti vzpona napotili nazaj do Okrešlja, vmes pa budno spremljali vreme in vse bolj črne oblake, ki so se vlekli nad celotno verigo vrhov. V Turskem žlebu smo zaman iskali po steni plazeče postavice, saj so bili naši sotrpini iz B skupine takrat še visoko na gori in so do Frischaufovega doma na Okrešlju sestopili šele po blagi plohi, ki smo jo mi prevedrili z žlico v ustih.

Preostanek poti do izhodišča smo prehodili skupaj, pred odhodom domov pa zavili še do Doma planincev, kjer so poskrbeli, da domov nismo odšli lačni.

Simon Figar

14. 10. 2017

Oskrbnikov dan

V soboto 14. Oktober 2017 smo se zbrali na parkirišču v Podgorski ulici. Tako imenovani pohod za oskrbnikov dan DIVJI ZAHOD V KOČI PRI JELENOVEM STUDENCU. Pisana družčina 30- tih pohodnikov do zob oboroženi z ustreznimi rekviziti smo se podali po Kalanovi poti do ovinka na drugi cesti, kjer smo se okrepčali z pogačo in aperitivom, postregla sta nas Stane in Božo. Nadaljevali smo do Koče pri Jelenovem studencu, kjer nas je pričakal oskrbnik Jani z družbo.

Po krajšem počitku smo se razporedili po športnih deloviščih in tudi uspešno izpeljali; spust z zipline, streljanje z zračno puško, rusko keglanje, streljanje z lokostrelom in najmlajši so se preizkusili v jezenju. Oskrbnik nas je pogostil z golažem in za vedro vzdušje je poskrbel ansambel Jurišniki.

Darko Lipovac